

11 december 2016 - 3^e advent

Lezing: Jesaja 65 : 17-25

Jesaja schildert een visioen van een nieuwe tijd. Het zijn prachtige en hoopgevende woorden. Maar de vrolijke beelden en gedachten hebben ook een schaduwzijde. In wat hij vertelt klinkt de actualiteit door die hij om zich heen ziet. Uit wat mensen hopen en verwachten, kun je veel opmaken over wat ze nu meemaken. En dat liegt er niet om. Hoe verschrikkelijk moet het zijn in de wereld om je heen, als je droomt van een tijd waarin baby's niet meer zullen sterven en huizen niet meer worden afgepakt. Het is de rampzalige wereld van de ballingschap die hier door klinkt.

En hoelang zal die nog duren?

In die situatie klinkt het visioen dat de stad herbouwd zal worden en zal bloeien. Kinderen worden geboren, niet om dood te gaan, maar om te leven. Honderd jaar mogen ze worden! Het huis dat je bouwt, mag je zelf bewonen, de wijngaard die je plant, daarvan mag je zelf de vruchten plukken. Geen verschrikkelijk lot, maar een gezegend leven is er voor je weggelegd. Het visioen eindigt met die mooie woorden over de wolf en het lam die samen weiden, de leeuw en het rund die samen stro eten.

En de slang heeft genoeg aan het stof.

Wie is het die dit visioen waar maakt? God! "Zie, ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde".
God schept het nieuwe. Maar daar zit meteen de

moeilijkheid. Want hoe zal dat gebeuren? Grijpt God in in onze situatie? Of zullen wij, mensen, God, bij wijze van spreken een handje moeten helpen?

Van Jezus geloven wij dat in Hem God zichtbaar en tastbaar aanwezig is. Een hand van Jezus op je schouder is een hand van God. Zou dat ook voor ons gelden, voor onze handen? Kunnen onze handen zijn als Gods handen? Het roept de vraag op naar onszelf. Wie zijn we, wat geloven we, wat inspireert ons?

Laten wij ons inspireren door Jezus? Willen wij gaan leven, geïnspireerd door het visioen van vrede, met de wil om te leven en leven te scheppen. Zo mag je Jezus' leven toch samenvatten? En zoals Jezus de gestalte van God is, mogen wij gestalte van Jezus zijn. Dat wij er zijn, dat wij mensen te hulp schieten als zij aan het leven onder door dreigen te gaan.

Want alleen zo kan dat visioen van vrede uit Jesaja 65 toch werkelijkheid worden?

En je kunt je afvragen hoeveel effect ons handelen heeft als we de feiten onder ogen zien? Wat geloven wij ervan? Zijn we cynisch en kan het ons eigenlijk niets schelen. Of sluiten we ons aan bij Jesaja, de profeet, die verder kijkt dan deze werkelijkheid?

En blijven we ons, geïnspireerd door zijn woorden, vol verwachting inzetten?

In de adventstijd loopt 'in verwachting zijn' als een rode draad door de vier weken naar kerst.

Verhalen over letterlijk 'in verwachting zijn', van

Elisabeth en Maria;
maar ook figuurlijk 'vol van verwachting zijn', als we de
woorden van Jesaja horen. En dat alles loopt door elkaar
heen.

Daarbij, op deze derde advent, vieren we vandaag ook
het avondmaal. En avondmaal vieren heeft dat ook niet
alles te maken met verwachting?
Avondmaal vieren: het heeft toch te maken met geven en
ontvangen. Het heeft te maken met de kwetsbaarheid van
komen met open handen.

Zoals wij hier straks samen het avondmaal vieren:
gewoon wat mensen in een kerk met gewoon brood
en een beker.
En dat wij dan zullen ervaren wat het kan doen:
avondmaal vieren als een teken van
dat wat kán zijn.

Dan kan het gebeuren dat er iets oplicht:
alsof we hier met elkaar
méér zijn,
of meer worden,
dan de afzonderlijke mensen.

Kijken met ogen van verwachting.

In het avondmaal,
dóór het avondmaal heen,
kunnen we een stukje toekomst zien, een flikkering
van wat zóu kunnen zijn:

Niet een wereld waarin mensen tegenover elkaar staan,
maar één waarin we zij aan zij staan..
Niet een wereld waarin mensen zorgen hebben over
crisis,
maar één waarin gewoon het brood
wordt doorgegeven en
doorgegeven, en doorgegeven.....,
en dan nog zal er genoeg zijn.
Niet een wereld waarin
je voorbij wordt gelopen,
zonder dat je wordt gezien.
Maar een wereld waarin je wordt aangekeken.

Niet een wereld waarin je
tekort komt aan liefde,
Maar een leven waarin je geliefd wordt, geliefd bént.
Dat díe wereld zo ons heden, deze ruimte kan
binnendringen.
Met díe blik van verwachting
kan dan dit hier en nu voor heel even die mooie toekomst
worden.
En zien we, als is het maar even, wie wij als mens
kunnen zijn,
hoe we bedoeld zijn.

Als mensen, die met verwachting naar de toekomst
kijken.
Want dáár gaat het om in advent:
om te durven verwachten wat er nog niet is.
En dat is moeilijk.
Je moet als het ware door

het nu van vandaag heen durven te kijken.
Door het nu van onszelf en deze tijd.

Wat zal er gebeuren
als we ons leven
gaan leiden vanuit verwachting,
vanuit verlangen naar die toekomst?

En hoe zullen we daarmee beginnen?

Misschien wel door brood en beker te ontvangen
met open handen.

Gereformeerde Kerk Loosdrecht

ds. Hillegonda Ploeger